

Arrest

nr. 254 468 van 12 mei 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE**
 Moskoustraat 2
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. NACHTERGAELE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. De verzoekende partijen verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker verklaart geboren te zijn op X 1990. Verzoekster verklaart geboren te zijn op X 1994. De verzoekende partijen zijn met mekaar gehuwd.

1.2. De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 11 september 2019. Op 13 september 2019 melden ze zich aan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 18 september 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 8 juli 2020 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 9 juli 2020 wordt verzoeker op het CGVS gehoord.

1.4. Op 12 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Santa Ana. U woonde samen met uw moeder, drie broers en zus tot aan uw huwelijk met L. M. C. M. (...) (CGVS (...); O.V. (...)) in december 2015. Samen met uw echtgenote heeft u één zoon, A. G. L. C. (...).

U ging naar school tot uw 22 jaar waarna u verschillende beroepen uitoefende gaande van kok en bediende tot kassamedewerker. In september 2017 startte u in het Centro Nacional de Registro (CNR) in San Salvador waar u als administratief medewerker patenten registreerde. Uw echtgenote studeerde psychologie aan de Universiteit Modular Abierta in Santa Ana.

Op 19 mei 2019 keerde u met uw echtgenote terug van de kerk en vond u een brief onder uw voordeur ondertekend door de bende 18. Hierin stond gedetailleerd het doen en laten van uw vrouw, uw zoon en uzelf omschreven. Jullie dachten aanvankelijk dat het om een grap ging.

Op zondag 26 mei, zat er opnieuw een brief onder jullie voordeur. Ditmaal werd er een renta van 200 dollar gevraagd en werden uw vrouw en zoontje met de dood bedreigd indien u niet zou betalen. U mocht niet naar de politie gaan en zou nog instructies ontvangen omtrent de betaling.

Op 27 mei 2019 vertrok u naar uw werk en werd u aan uw gebruikelijke bushalte aangesproken door een individu. Hij stelde dat u op 4 juni 200 dollar renta moest betalen en dat hij het bij uw huis zou komen ophalen. Indien u niet zou betalen, zou dat consequenties met zich mee brengen. U ging die dag niet naar uw werk, maar keerde terug naar huis.

Op 4 juni kwam dit individu 's morgens vroeg naar uw huis om de renta op te halen. Hij richtte een wapen op uw hoofd en zei dat hij de volgende maand opnieuw zou komen. Om het geld bij elkaar te krijgen moest u een sofa verkopen. Uw vrouw en u bespraken nadien wat jullie zouden doen en jullie beslisten dat u ontslag zou nemen op uw werk opdat u aan de bende 18 kon laten weten dat u geen werk meer had en dus niet langer renta kon betalen. Dit in de veronderstelling dat ze u dan met rust zouden laten, daar u ervan uit ging dat u gevisieerd werd omwille van uw job. Uw echtgenote stopte met haar studies en jullie verlieten het huis enkel nog om boodschappen te doen of uw schoonouders te zien.

Op 4 juli 2019 kwam hetzelfde bendelid opnieuw naar uw huis om de renta op te halen. U betaalde opnieuw 200 dollar, ditmaal met uw ontslagvergoeding. U vertelde hem nog niet dat u reeds ontslag genomen had, daar dit verdacht zou overkomen.

Op 4 augustus kwam het bendelid voor de derde keer de renta ophalen. U vertelde hem echter dat u niet kon betalen omdat u ontslagen was op uw werk. Daarop werd het pistool tegen uw hoofd gezet en kreeg u nog één week tijd om het geld bij elkaar te krijgen.

Op 8 augustus 2019 beslisten uw echtgenote en u om klacht in te dienen bij de politie in de hoop dat zij bescherming zouden bieden of zouden patrouilleren in de kolonie.

Op 9 augustus 2019 werden jullie wakker van luid geschreeuw aan jullie huis. Er werd geroepen dat zij op de hoogte waren van wat jullie gedaan hadden, waarna jullie huis beschoten werd. Jullie verstopten zich onder het bed tot jullie niet langer iemand hoorden. Daarop belde uw echtgenote naar haar oom met de vraag jullie op te halen zodat jullie bij hen konden onderduiken. Van 9 augustus 2019 tot en met 10 september 2019 doken jullie onder bij de tante en oom van uw echtgenote en daar namen jullie op 9 augustus de beslissing om het land te verlaten.

Op 10 augustus 2019 ging u, samen met de oom van uw echtgenote, naar een reisbureau in Santa Ana om de vliegtuigtickets te kopen. Om de tickets te betalen, gebruikte u uw spaargeld en leende u geld van de tante en oom van uw echtgenote. Na 10 augustus verliet u de woning niet meer.

Op 10 september 2019 reisde u vanuit El Salvador via Spanje naar België waar u op 11 september 2019 landde.

Op 13 september 2019 diende u samen met uw echtgenote (CGVS (...); O.V. (...)) en minderjarige zoon een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador door de bende 18 vermoord te worden, u vreest ook voor het leven van uw familie.

Na jullie vertrek uit El Salvador gingen de bendeleden meerdere keren bij uw schoonouders informeren naar jullie verblijfplaats. Ook uw schoonbroer werd door de bendeleden lastiggevallen om jullie locatie te achterhalen. Hierdoor was uw schoonfamilie intussen ook genoodzaakt om onder te duiken.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 20 juni 2019, een identiteitskaart op uw naam dd. 19 september 2013, een arbeidskaart op uw naam, een rijbewijs op uw naam dd. 1 februari 2019, een geboorteakte op uw naam, een huwelijksakte, een bevestiging van een politiebezoek op uw naam dd. 8 augustus 2019, een paspoort op naam van uw echtgenote dd. 20 juni 2019, een identiteitskaart op naam van uw echtgenote dd. 28 augustus 2012, een paspoort op naam van uw zoon dd. 20 juni 2019, een geboorteakte op naam van uw echtgenote, een geboorteakte op naam van uw zoon, een studentenkaart op naam van uw echtgenote, een ontslagbrief op uw naam dd. 13 augustus 2019 en een factuur van de vliegtuigtickets op uw naam dd. 10 augustus 2019. Op 24 juli 2020 ontving het CGVS van uw advocaat een e-mail met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep

zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet politiek actief bent, dat u nooit lid bent geweest van een bende en dat u nooit werd gearresteerd of veroordeeld in El Salvador (CGVS, p. 8). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd. Doorheen uw verklaringen heeft u de door u beweerde vluchtaanleiding niet aannemelijk kunnen maken.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat uzelf verscheidene tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw ontslag bij het Centro Nacional de Registro (CNR). Uw verklaringen omtrent uw ontslag en eventuele opzegtermijn veranderen namelijk meermaals in de loop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo verklaart u eerst dat u werkte bij het CNR van 17 september 2017 tot 14 juni 2019 (CGVS X, p. 6). Vervolgens stelt u dat u nog een opzegtermijn van 30 dagen gewerkt heeft en dat u hierdoor nog recht had op een ontslagvergoeding (CGVS X, p. 10). Wanneer de Protection Officer u expliciet de vraag stelt of u de opzegtermijn van 30 dagen nog heeft uitgevoerd, antwoordt u dat u dat inderdaad nog heeft gedaan (CGVS X, p. 10). Echter, verder verklaart u dat de ontslagbrief opgemaakt werd één dag na uw laatste werkdag, dewelke plaatsvond op 13 juni 2019 (CGVS X, p. 11), wat niet strookt met uw eerdere verklaring dat u werkte tot 14 juni 2019 (CGVS X, p. 6). Geconfronteerd met de verwarrende uitleg omtrent de opzegtermijn en de datum van het indienen van uw ontslag, verklaart u dat u op 13 juni 2019 een gesprek had met uw baas waarin u zei dat u niet langer het risico kon nemen om zich naar het werk te begeven en dat u overigens niet de volledige 30 dagen van uw opzegtermijn volbracht (CGVS X, p. 11). Dit spreekt uw eerdere verklaring tegen waarin u stelt dat u wél uw volledige opzegtermijn afwerkte (CGVS X, p. 10). Vervolgens wijzigt u nogmaals uw verklaring en zegt u dat u met uw baas overeenkwam dat u tien dagen minder mocht werken (CGVS X, p. 11). Daarna past u uw verklaring wederom aan door te stellen dat u uw laatste dag werkte op 13 juni 2019 en tien dagen voordien uw ontslag indiende (CGVS X, p. 11). Dit wil zeggen dat u geen tien, maar 20 dagen minder moest werken dan de gebruikelijke 30 dagen opzeg. Bijgevolg slaagt u er gedurende uw verklaringen niet in om eenduidige informatie te geven omtrent de opzegtermijn en uw ontslag bij het CNR. Ook wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals de kans krijgt om duidelijkheid te scheppen, verklaart u dat u reeds nadat u aan de bushalte werd aangesproken door een bendelid – dit was op 27 mei 2019 – de beslissing nam om uw ontslag in te dienen (CGVS X, p. 20). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring dat u tien dagen voor 13 juni 2019 – dit is 3 juni 2019 – uw ontslag heeft ingediend. Daar uw echtgenote en u verklaren dat u en uw gezin gevisieerd werden door de bende 18 omwille van uw job (vragenlijst CGVS X, punt 3.5 ; vragenlijst CGVS echtgenote X, punt 3.5), mag verwacht worden dat u eenduidige info kan geven omtrent de periode dat u er actief was. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw echtgenote, in tegenstelling tot u, verklaart dat u uw ontslag mondeling indiende op 14 juni 2019 (CGVS X, p. 6, 13, 18 en 19). Dat uw echtgenote en u er niet in slagen om consistente verklaringen af te leggen omtrent uw ontslag doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de verklaarde omstandigheden van dit ontslag en ondermijnt bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de bende 18. Immers, uw werk zou de oorzaak zijn geweest van uw problemen met de bende 18 (vragenlijst CGVS X, punt 3.5 ; vragenlijst CGVS echtgenote X, punt 3.5).

De arbeidskaart op uw naam en de ontslagbrief op uw naam dd. 13 augustus 2019 kunnen bovenstaande inconsistenties niet opheffen. Immers, aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Daarenboven moet worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Eenzijds verklaren jullie dat jullie moeite hadden om op 4 juni 2019 de renta van 200 dollar te betalen. Zo verklaart uw echtgenote dat jullie dat geld beetje bij beetje bij elkaar hadden geraapt en verklaart u hiervoor zelfs een sofa te hebben moeten verkopen (CGVS X, p. 15 ; CGVS X, p. 16). Wanneer echter gevraagd wordt naar een verklaring voor de timing van jullie reisplannen op 20 juni 2019 – jullie hadden op dat moment geen inkomsten en moesten een sofa verkopen om op 4 juni 200 dollar te betalen – verklaart uw echtgenote dat er geld opzij gezet werd om deze reis te financieren (CGVS 19/23280/B, p. 19 & 20). Het feit dat jullie volgens uw echtgenote spaargeld hadden is niet verenigbaar met jullie verklaring dat jullie het geld voor de renta van 4 juni 2019 bij elkaar hebben moeten rapen en er zelfs een sofa hebben voor moeten verkopen. Ermee geconfronteerd waarom dit geld niet gebruikt werd om de renta te betalen, volgt er een onsamenhangende verklaring van uw echtgenote, met name dat jullie daar op dat moment niet aan gedacht hadden, dat jullie gewoon jullie leven wilden redden en dat jullie eraan dachten om naar Guatemala, Mexico of de VS te gaan, maar dat daar zelfs benedeleden zitten (CGVS X, p. 20). Met deze verklaringen is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de bende 18 ondermijnd.

Daarenboven dient toegevoegd te worden dat bepaalde relevante elementen in uw verklaringen omtrent de schietpartij van 9 augustus 2019 niet overeenkomen met de verklaringen hieromtrent van uw echtgenote. Zo verklaart uw echtgenote dat jullie na de schietpartij de politie belden die zeiden dat er binnen de vijf minuten een patrouille zou komen, maar nadat deze niet kwam opdagen werd na een half uur de oom van uw echtgenote opgebeld (CGVS X, p. 14 & 22). In uw vrij relaas wordt er daarentegen nergens melding gemaakt van een telefoontje naar de politie (CGVS X, p. 12). Ook wanneer later wordt gevraagd wat jullie deden nadat jullie geen schoten meer hoorden, antwoordt u enkel dat uw echtgenote heeft gebeld opdat iemand jullie zou komen ophalen en liet u na om het telefoontje naar de politie te vermelden (CGVS X, p. 18). Pas nadat de Protection Officer u confronteert met de verklaring van uw echtgenote dat ze ook naar de politie heeft gebeld, bevestigt u dit (CGVS X, p. 18). Echter, dit is een post factum verklaring die helemaal niet weet te overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw gedrag en dat van uw echtgenote niet verenigbaar zijn met de ernst van jullie verklaarde vrees. Zo moet worden opgemerkt dat u volgens uw laatste verklaringen op 3 juni 2019 uw ontslag indiende omwille van uw verklaarde problemen, vervolgens tien dagen opzeg deed en op 13 juni 2019 uw laatste dag werkte (CGVS X, p. 11). Tevens verklaren uw echtgenote en u dat jullie tussen de eerste renta op 4 juni 2019 en de tweede renta op 4 juli 2019 bijna niet meer naar buiten gingen, dat uw echtgenote met haar universitaire studies stopte en dat jullie in angst leefden (CGVS X, p. 16 ; CGVS X, p. 13 & 18). Dat u een drastische beslissing als het indienen van uw ontslag reeds begin juni 2019 nam omwille van de problemen met de bende en hierna amper het huis verliet staat in schril contrast met de vaststelling dat jullie op 20 juni 2019 jullie paspoorten aanvroegen om met de familie van uw echtgenote op reis te kunnen gaan in augustus 2019 (CGVS X, p. 8 & 9 ; CGVS X, p. 11). Geconfronteerd met de vreemde timing van een reis middenin de door jullie verklaarde problemen, stelt u dat u dacht dat de bende u met rust zou laten wanneer ze wisten dat u geen inkomsten meer had (CGVS X, p. 16). Echter, u bracht het bendelid pas op 4 augustus 2019 op de hoogte van uw ontslag (CGVS X, p. 12 & 16) waardoor uw verklaring geen steek houdt. Immers, u wist dat u op 4 juli 2019 nog renta zou moeten betalen en dus niet met rust gelaten zou worden (CGVS X, p. 17). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met de vreemde timing van de reis, antwoordt ze dat jullie het geld voor de reis reeds hadden opzij gezet, dat die reis gepland was en dat jullie maar twee dagen weg zouden gaan (CGVS X, p. 19 & 20). Ook deze verklaringen weten gezien uw verklaarde vrees niet te overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees verder ondermijnd.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als werknemer in de publieke sector op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u de verklaarde problemen en vrees niet aannemelijk hebt kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op uw naam dd. 20 juni 2019, het paspoort op naam van uw echtgenote dd. 20 juni 2019, het paspoort op naam van uw zoon dd. 20 juni 2019, de identiteitskaart op uw naam dd. 19 september 2013, de identiteitskaart op naam van uw echtgenote dd. 28 augustus 2012, het rijbewijs op uw naam dd. 1 februari 2019, de geboorteakte op uw naam, de geboorteakte op naam van uw echtgenote, de geboorteakte op naam van uw zoon en uw huwelijksakte, bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit, de identiteit van uw echtgenote en de identiteit van uw zoon die niet in twijfel getrokken wordt. Wat betreft de bevestigingsbrief van uw politiebezoek op 8 augustus 2019 moet worden opgemerkt dat er niet vermeld wordt waarom u die dag aanwezig was op het politiekantoor. Tevens dient opgemerkt te worden dat er in deze brief vermeld wordt dat u alleenstaand bent, hetgeen niet overeenkomt met de door u voorgelegde huwelijksakte. Daarenboven moet worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De factuur van de vliegtuigtickets dd. 10 augustus 2019 bevat louter informatie over jullie reis naar België. De studentenkaart op naam van uw echtgenote bevestigt enkel dat zij psychologie studeerde aan de universiteit Modular Abierta in Santa Ana doch bevat geen enkele informatie betreffende jullie verklaarde problemen.

In verband met de e-mail dat het CGVS op 24 juli 2020 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van uw echtgenote, moet worden opgemerkt dat het hier gaat over enkele spelfouten en enkele aanvullingen en verduidelijkingen van de verklaringen van uw echtgenote die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve moet er worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw echtgenote, L. M. C. M. (...)((...)), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.6. De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Santa Ana. U woonde samen met uw ouders en twee broers, totdat u op uw 19de ging samenwonen en huwde met W. G. L. A. (CGVS (...); O.V. (...)). Samen met uw echtgenoot heeft u één minderjarige zoon, A. G. L. C. (...).

Sinds 2014 studeerde u psychologie aan de Universiteit in Santa Ana. U zette uw studies een tijdje stop tijdens uw zwangerschap in 2015 maar hervatte deze nadien. Toen de problemen met de bendeleden begonnen in mei 2019 stopte u definitief met studeren.

Op 19 mei 2019 keerde u met uw echtgenoot terug van de kerk toen jullie onder jullie voordeur een brief vonden, ondertekend door de bende 18. Hierin stond gedetailleerd het doen en laten van u, uw echtgenoot en uw zoon. Jullie dachten aanvankelijk dat het om een grap ging. Eén week later, op zondag 26 mei, zat er opnieuw een brief onder jullie voordeur. Ditmaal werd er een renta van 200 dollar gevraagd en zowel uw zoon als uzelf werden met de dood bedreigd indien uw echtgenoot niet zou betalen. U mocht niet naar de politie gaan en zou nog instructies ontvangen omtrent de betaling.

Op 27 mei 2019 vertrok uw echtgenoot naar zijn werk en werd hij aan de bushalte aangesproken door een individu. Hij vertelde uw echtgenoot dat hij op 4 juni 200 dollar renta moest betalen en dat hij het bij uw huis zou komen ophalen. Indien jullie niet zouden betalen, zou dat consequenties met zich mee brengen. Uw echtgenoot ging die dag niet naar zijn werk, maar keerde terug naar huis. Om het geld bij elkaar te krijgen moesten jullie een sofa verkopen. U stopte na dit dreigement met uw studies.

Op 4 juni kwam dit individu 's morgens vroeg naar uw huis om de renta op te halen. Hij richtte een wapen op uw echtgenoot en zei dat hij de volgende maand opnieuw zou komen. Uw echtgenoot nam op 14 juni 2019 ontslag op zijn werk aangezien jullie dachten dat zijn job aan de basis van de problemen lag. Jullie leefde de dagen na deze eerste betaling in angst.

Op 20 juni 2019 gingen jullie paspoorten aanvragen om in augustus op reis te kunnen gaan.

Op 4 juli 2019 kwam hetzelfde bendelid opnieuw naar uw huis om de renta op te halen. Jullie betaalden opnieuw 200 dollar, ditmaal met de ontslagvergoeding van uw echtgenoot. Het bendelid werd nog niet op de hoogte gebracht van het ontslag van uw echtgenoot.

Op 4 augustus kwam het bendelid voor de derde keer de renta ophalen. Uw echtgenoot vertelde hem toen dat jullie niet langer konden betalen omdat hij ontslagen was op zijn werk. Daarop werd er een pistool tegen zijn hoofd gezet en kregen jullie nog één week tijd om het geld bij elkaar te krijgen.

Op 8 augustus 2019 beseften jullie dat jullie niet konden betalen en beslisten jullie klacht in te dienen bij de politie in de hoop dat zij zouden patrouilleren in de kolonie.

Op 9 augustus 2019 werd er 's morgens vroeg luid geroepen aan jullie voordeur. Er werd geroepen dat zij op de hoogte waren van wat jullie gedaan hadden, waarna jullie huis beschoten werd. Jullie verstopten jullie onder het bed tot jullie niet langer iemand hoorden. Daarop belden jullie naar de politie, maar nadat zij na een half uur nog niet opdaagden, belde u naar uw oom met de vraag jullie op te halen zodat jullie bij hen konden onderduiken. Jullie woonden gedurende één maand bij uw tante en oom en namen daar de beslissing om het land te verlaten. Jullie begaven zich niet langer buitenshuis.

Op 10 augustus 2019 ging uw echtgenoot samen met uw oom vliegtuigtickets kopen.

Op 10 september 2019 namen jullie het vliegtuig naar België.

Na jullie vertrek gingen de bendeleden meerdere keren bij uw ouders informeren naar jullie verblijfplaats. Ook uw broer werd door de bendeleden lastiggevallen om jullie locatie te achterhalen. Hierdoor dook uw familie intussen ook onder bij uw tante.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een paspoort op naam van uw echtgenoot dd. 20 juni 2019, een identiteitskaart op naam van uw echtgenoot dd. 19 september 2013, een arbeidskaart op naam van uw echtgenoot, een rijbewijs op naam van uw echtgenoot dd. 1 februari 2019, een geboorteakte op naam van uw echtgenoot, een huwelijksakte, een bevestiging van een politiebezoek op naam van uw echtgenoot dd. 8 augustus 2019, een paspoort op uw naam dd. 20 juni 2019, een identiteitskaart op uw naam dd. 28 augustus 2012, een paspoort op naam van uw zoon dd. 20 juni 2019, een geboorteakte op uw naam, een geboorteakte op naam van uw zoon, een studentenkaart op uw naam, een ontslagbrief op naam van uw echtgenoot dd. 13 augustus 2019 en een factuur van de vliegtuigtickets op naam van uw echtgenoot dd. 10 augustus 2019. Op 24 juli 2020 ontving het CGVS van uw advocaat een e-mail met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot W. G. L. A. (...) ((...)) (CGVS, p. 12-14). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot omtrent jullie verklaarde problemen luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep

zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet politiek actief bent, dat u nooit lid bent geweest van een bende en dat u nooit werd gearresteerd of veroordeeld in El Salvador (CGVS, p. 8). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd. Doorheen uw verklaringen heeft u de door u beweerde vluchtaanleiding niet aannemelijk kunnen maken.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat uzelf verscheidene tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw ontslag bij het Centro Nacional de Registro (CNR). Uw verklaringen omtrent uw ontslag en eventuele opzegtermijn veranderen namelijk meermaals in de loop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo verklaart u eerst dat u werkte bij het CNR van 17 september 2017 tot 14 juni 2019 (CGVS X, p. 6). Vervolgens stelt u dat u nog een opzegtermijn van 30 dagen gewerkt heeft en dat u hierdoor nog recht had op een ontslagvergoeding (CGVS X, p. 10). Wanneer de Protection Officer u expliciet de vraag stelt of u de opzegtermijn van 30 dagen nog heeft uitgevoerd, antwoordt u dat u dat inderdaad nog heeft gedaan (CGVS X, p. 10). Echter, verder verklaart u dat de ontslagbrief opgemaakt werd één dag na uw laatste werkdag, dewelke plaatsvond op 13 juni 2019 (CGVS X, p. 11), wat niet strookt met uw eerdere verklaring dat u werkte tot 14 juni 2019 (CGVS X, p. 6). Geconfronteerd met de verwarrende uitleg omtrent de opzegtermijn en de datum van het indienen van uw ontslag, verklaart u dat u op 13 juni 2019 een gesprek had met uw baas waarin u zei dat u niet langer het risico kon nemen om zich naar het werk te begeven en dat u overigens niet de volledige 30 dagen van uw opzegtermijn volbracht (CGVS X, p. 11). Dit spreekt uw eerdere verklaring tegen waarin u stelt dat u wél uw volledige opzegtermijn afwerkte (CGVS X, p. 10). Vervolgens wijzigt u nogmaals uw verklaring en zegt u dat u met uw baas overeenkwam dat u tien dagen minder mocht werken (CGVS X, p. 11). Daarna past u uw verklaring wederom aan door te stellen dat u uw laatste dag werkte op 13 juni 2019 en tien dagen voordien uw ontslag indiende (CGVS X, p. 11). Dit wil zeggen dat u geen tien, maar 20 dagen minder moest werken dan de gebruikelijke 30 dagen opzeg. Bijgevolg slaagt u er gedurende uw verklaringen niet in om eenduidige informatie te geven omtrent de opzegtermijn en uw ontslag bij het CNR. Ook wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals de kans krijgt om duidelijkheid te scheppen, verklaart u dat u reeds nadat u aan de bushalte werd aangesproken door een bendelid – dit was op 27 mei 2019 – de beslissing nam om uw ontslag in te dienen (CGVS X, p. 20). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring dat u tien dagen voor 13 juni 2019 – dit is 3 juni 2019 – uw ontslag heeft ingediend. Daar uw echtgenote en u verklaren dat u en uw gezin gevisieerd werden door de bende 18 omwille van uw job (vragenlijst CGVS X, punt 3.5 ; vragenlijst CGVS echtgenote X, punt 3.5), mag verwacht worden dat u eenduidige info kan geven omtrent de periode dat u er actief was. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw echtgenote, in tegenstelling tot u, verklaart dat u uw ontslag mondeling indiende op 14 juni 2019 (CGVS X, p. 6, 13, 18 en 19). Dat uw echtgenote en u er niet in slagen om consistente verklaringen af te leggen omtrent uw ontslag doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de verklaarde omstandigheden van dit ontslag en ondermijnt bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de bende 18. Immers, uw werk zou de oorzaak zijn geweest van uw problemen met de bende 18 (vragenlijst CGVS X, punt 3.5 ; vragenlijst CGVS echtgenote X, punt 3.5).

De arbeidskaart op uw naam en de ontslagbrief op uw naam dd. 13 augustus 2019 kunnen bovenstaande inconsistenties niet opheffen. Immers, aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Daarenboven moet worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen en die van uw echtgenote.

Enerzijds verklaren jullie dat jullie moeite hadden om op 4 juni 2019 de renta van 200 dollar te betalen. Zo verklaart uw echtgenote dat jullie dat geld beetje bij beetje bij elkaar hadden geraapt en verklaart u hiervoor zelfs een sofa te hebben moeten verkopen (CGVS X, p. 15 ; CGVS X, p. 16). Wanneer echter gevraagd wordt naar een verklaring voor de timing van jullie reisplannen op 20 juni 2019 – jullie hadden op dat moment geen inkomsten en moesten een sofa verkopen om op 4 juni 200 dollar te betalen – verklaart uw echtgenote dat er geld opzij gezet werd om deze reis te financieren (CGVS X, p. 19 & 20). Het feit dat jullie volgens uw echtgenote spaargeld hadden is niet verenigbaar met jullie verklaring dat jullie het geld voor de renta van 4 juni 2019 bij elkaar hebben moeten rapen en er zelfs een sofa hebben voor moeten verkopen. Ermee geconfronteerd waarom dit geld niet gebruikt werd om de renta te betalen, volgt er een onsamenhangende verklaring van uw echtgenote, met name dat jullie daar op dat moment niet aan gedacht hadden, dat jullie gewoon jullie leven wilden redden en dat jullie eraan dachten om naar Guatemala, Mexico of de VS te gaan, maar dat daar zelfs benedeleden zitten (CGVS X, p. 20). Met deze verklaringen is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen met de bende 18 ondermijnd.

Daarenboven dient toegevoegd te worden dat bepaalde relevante elementen in uw verklaringen omtrent de schietpartij van 9 augustus 2019 niet overeenkomen met de verklaringen hieromtrent van uw echtgenote. Zo verklaart uw echtgenote dat jullie na de schietpartij de politie belden die zeiden dat er binnen de vijf minuten een patrouille zou komen, maar nadat deze niet kwam opdagen werd na een half uur de oom van uw echtgenote opgebeld (CGVS X, p. 14 & 22). In uw vrij relaas wordt er daarentegen nergens melding gemaakt van een telefoontje naar de politie (CGVS X, p. 12). Ook wanneer later wordt gevraagd wat jullie deden nadat jullie geen schoten meer hoorden, antwoordt u enkel dat uw echtgenote heeft gebeld opdat iemand jullie zou komen ophalen en liet u na om het telefoontje naar de politie te vermelden (CGVS X, p. 18). Pas nadat de Protection Officer u confronteert met de verklaring van uw echtgenote dat ze ook naar de politie heeft gebeld, bevestigt u dit (CGVS X, p. 18). Echter, dit is een post factum verklaring die helemaal niet weet te overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw gedrag en dat van uw echtgenote niet verenigbaar zijn met de ernst van jullie verklaarde vrees. Zo moet worden opgemerkt dat u volgens uw laatste verklaringen op 3 juni 2019 uw ontslag indiende omwille van uw verklaarde problemen, vervolgens tien dagen opzeg deed en op 13 juni 2019 uw laatste dag werkte (CGVS X, p. 11). Tevens verklaren uw echtgenote en u dat jullie tussen de eerste renta op 4 juni 2019 en de tweede renta op 4 juli 2019 bijna niet meer naar buiten gingen, dat uw echtgenote met haar universitaire studies stopte en dat jullie in angst leefden (CGVS X, p. 16 ; CGVS X, p. 13 & 18). Dat u een drastische beslissing als het indienen van uw ontslag reeds begin juni 2019 nam omwille van de problemen met de bende en hierna amper het huis verliet staat in schril contrast met de vaststelling dat jullie op 20 juni 2019 jullie paspoorten aanvroegen om met de familie van uw echtgenote op reis te kunnen gaan in augustus 2019 (CGVS X, p. 8 & 9 ; CGVS X, p. 11). Geconfronteerd met de vreemde timing van een reis middenin de door jullie verklaarde problemen, stelt u dat u dacht dat de bende u met rust zou laten wanneer ze wisten dat u geen inkomsten meer had (CGVS X, p. 16). Echter, u bracht het bendelid pas op 4 augustus 2019 op de hoogte van uw ontslag (CGVS X, p. 12 & 16) waardoor uw verklaring geen steek houdt. Immers, u wist dat u op 4 juli 2019 nog renta zou moeten betalen en dus niet met rust gelaten zou worden (CGVS X, p. 17). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd wordt met de vreemde timing van de reis, antwoordt ze dat jullie het geld voor de reis reeds hadden opzij gezet, dat die reis gepland was en dat jullie maar twee dagen weg zouden gaan (CGVS X, p. 19 & 20). Ook deze verklaringen weten gezien uw verklaarde vrees niet te overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees verder ondermijnd.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als werknemer in de publieke sector op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u de verklaarde problemen en vrees niet aannemelijk hebt kunnen maken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op uw naam dd. 20 juni 2019, het paspoort op naam van uw echtgenote dd. 20 juni 2019, het paspoort op naam van uw zoon dd. 20 juni 2019, de identiteitskaart op uw naam dd. 19 september 2013, de identiteitskaart op naam van uw echtgenote dd. 28 augustus 2012, het rijbewijs op uw naam dd. 1 februari 2019, de geboorteakte op uw naam, de geboorteakte op naam van uw echtgenote, de geboorteakte op naam van uw zoon en uw huwelijksakte, bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit, de identiteit van uw echtgenote en de identiteit van uw zoon die niet in twijfel getrokken wordt. Wat betreft de bevestigingsbrief van uw politiebezoek op 8 augustus 2019 moet worden opgemerkt dat er niet vermeld wordt waarom u die dag aanwezig was op het politiekantoor. Tevens dient opgemerkt te worden dat er in deze brief vermeld wordt dat u alleenstaand bent, hetgeen niet overeenkomt met de door u voorgelegde huwelijksakte. Daarenboven moet worden opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De factuur van de vliegtuigtickets dd. 10 augustus 2019 bevat louter informatie over jullie reis naar België. De studentenkaart op naam van uw echtgenote bevestigt enkel dat zij psychologie studeerde aan de universiteit Modular Abierta in Santa Ana doch bevat geen enkele informatie betreffende jullie verklaarde problemen.

In verband met de e-mail dat het CGVS op 24 juli 2020 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van uw echtgenote, moet worden opgemerkt dat het hier gaat over enkele spelfouten en enkele aanvullingen en verduidelijkingen van de verklaringen van uw echtgenote die geen ander zicht werpen op bovenstaande vaststellingen."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de

Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de samenhang

Verzoekers zijn met mekaar gehuwd.

De motieven van de tweede bestreden beslissing verwijzen grotendeels naar de motieven van de eerste bestreden beslissing en hernemen deze integraal. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoekende partijen verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijklopend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. De verzoekschriften

3.1. In een enig middel betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen.

3.2. Verzoekers stellen dat de bedreigingen met MS-13 begonnen zijn nadat ze een klacht hebben ingediend bij de politiediensten. Hierdoor dienen ze beschouwd te worden als personen die tegen de autoriteit van de bende ingaan. Verzoekers vervolgen dat in dergelijk geval overeenkomstig de richtlijnen van UNHCR van maart 2016 de vrees voor vervolging door de bende in verband wordt gebracht met een toegeschreven politieke opinie. Hierop citeren verzoekers uit voormelde Guidance Note uit 2016. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is de vraag dus niet wat de achterliggende beweegredenen van de bendeleden zijn voor het gebruik van geweld, maar eerder of verzoeker dient beschouwd te worden als iemand die zijn “politieke opinie” geuit heeft door zich niet te schikken naar de wil en bedreigingen van de bendeleden. Verzoekers menen dat dit *in casu* wel het geval is. Doordat verzoeker een klacht neergelegd heeft bij de politie tegen de bende, beschouwen de bendeleden hem als iemand die zich tegen hun autoriteit verzet, en zodoende een politieke mening geuit heeft.

Hierna betogen verzoekers dat in het geval geoordeeld wordt dat hun vluchtmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, deze problemen dienen onderzocht te worden in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een volgend onderdeel betogen verzoekers dat zij zich niet kunnen verzoenen met de motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers gaan vooreerst in op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om te stellen dat er een geheel van elementen als vaststaand dient beschouwd te worden omwille van de coherente en aannemelijke verklaringen, de neergelegde stukken, hun specifiek profiel en de algemene veiligheidssituatie in El Salvador waardoor hun vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade wel degelijk vaststaat. *In concreto* betogen verzoekers dat: “4. Verzoeker en zijn echtgenote zijn ieder afzonderlijk gedurende meerdere uren gehoord door het CGVS. Tijdens hun gehoor hebben zij hun vluchtmotieven op zeer uitgebreide en gedetailleerde wijze uiteengezet, waarbij zij zeer uitvoerig zijn ingegaan op al de verschillende gebeurtenissen en incidenten die geleid hebben tot een vlucht. Het feit dat zij zodanig veel details hebben kunnen geven over hun vluchtmotieven is reeds een eerste sterke aanwijzing van de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Hun respectievelijke verklaringen komen bovendien volledig overeen, en men kan hen geenszins verwijten van enige tegenstrijdigheden onderling, noch van enige tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat er enkele tegenstrijdigheden zouden zijn in hun beide verklaringen, maar in werkelijkheid duidt het CGVS slechts één zogeheten tegenstrijdigheid aan. Zo verwijst het CGVS dat verzoeker niet spontaan vermeldt dat zij na de schietpartij op 09.08.2019 de politie hebben opgebeld, die echter nooit zijn komen opdagen, terwijl zijn echtgenote dit wel heeft vermeld tijdens haar gehoor.

Dit is echter geenszins een echte tegenstrijdigheid in hun verklaringen, maar eerder een onbewuste vergetelheid van verzoeker tijdens zijn verhoor. Er dient uiteraard in rekening te worden genomen dat het incident van de schietpartij een zeer traumatische ervaring was voor het gezin, waardoor verzoeker herinnert aan al deze emoties op het moment dat hij hierover vertelde dit elementen heeft nagelaten te vertellen. Bovendien, wanneer de PO hem eraan herinnerde dat zijn echtgenote naar de politie had gebeld, waren zijn verklaringen hieromtrent ook volledig gelijklopend met die van zijn echtgenote. Zo stelde hij dat zij inderdaad naar de politie had gebeld maar dat die niet zijn komen opdagen. Dat hij hetzelfde verklaart als zijn echtgenote is opnieuw een duidelijke bevestiging van hun geloofwaardigheid. Dat het CGVS verder echter geen enkele incoherentie of tegenstrijdigheid heeft gevonden tussen hun beide verklaringen is toch een zeer sterke aanwijzing dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is, in het bijzonder gelet op de talrijke details die zij hebben kunnen geven aangaande de incidenten die hun hebben gedwongen om hun land van herkomst te ontvluchten.

Het CGVS houdt hier volledig ten onrechte onvoldoende rekening mee.

5. Voorts voert het CGVS in wezen slechts twee elementen aan in verzoekers verklaringen en in hun vluchtmotieven die (onterecht) zijn gehele geloofwaardigheid in twijfel zouden trekken.

Omtrent zijn ontslag bij het Centro Nacional de Registro (CNR) erkent verzoeker dat er tijdens zijn verhoor door het CGVS enige verwarring tussen hem en de PO is ontstaan. Het is echter niet zo dat hij zijn verklaringen heeft aangepast zoals beweerd door het CGVS.

Wat hij heeft trachten uit te leggen, is dat men in El Salvador in principe 30 dagen opzegtermijn moet doen, maar dat hij met zijn bazin heeft kunnen onderhandelen om deze te verkorten omwille van de bijzondere omstandigheden waarin hij zat, en de onmogelijkheid om in een andere regio van het land te worden overgeplaatst. Zoals ook uitgelegd door zijn echtgenote heeft hij dus op die manier mondeling zijn ontslag gegeven, en is zijn ontslag op 14/06/2019 ingegaan.

Ook heeft hij proberen uit te leggen dat hij na de rechtstreekse bedreigingen door het bendelid op 27/05/2019 heeft besloten om zijn ontslag in te dienen, net omwille van die bedreigingen. Dit is de rechtstreekse aanleiding geweest van zijn ontslag.

Dit is wel degelijk coherent en aannemelijk.

Voorts, omtrent hun geplande vakantie naar het buitenland in augustus, benadrukken zij nogmaals dat dit wel volledig te verklaren valt en niet onverenigbaar is hun verklaarde vrees. Het betrof namelijk een geplande familievakantie voor slechts enkele dagen in augustus 2019.

Zij hoopten namelijk dat wanneer zij aan het bendelid begin augustus lieten weten dat verzoeker geen inkomen meer had, hij hen met rust zou laten, waarna zij voor een korte periode naar het buitenland zouden kunnen gaan met hun familie. De timing valt dus wel degelijk uit te leggen.

Bovendien hadden zij voor deze reis niet veel financiële middelen nodig omdat ze niet ver zouden gaan, slechts voor een korte periode, en zo nodig geholpen konden worden de ouders van verzoekers echtgenote.

Opnieuw kan deze weliswaar opmerkelijk element wel degelijk uitgelegd worden.

Hoe dan ook kunnen deze enkele elementen niet als voldoende zwaarwichtig worden aanzien wanneer men rekening houdt met het geheel van andere elementen die het asielrelaas wel degelijk ondersteunen.”

Hierna stellen verzoekers dat ze ernstige inspanningen geleverd hebben om alle mogelijke documenten neer te leggen ter ondersteuning van hun vluchtrelaas. Verzoekers merken op dat de verwerende partij de authenticiteit van de neergelegde stukken niet betwist, maar stelt enkel dat ze geen enkele bewijswaarde hebben omdat ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Verzoekers betogen dat een document niet alle bewijswaarde mag ontnomen worden. In dit verband verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad en het arrest Singh en anderen tegen België van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Voorts stellen verzoekers dat ze aan hun verzoekschriften nog twee bijkomende stukken ter staving van hun vluchtrelaas toevoegen. Verzoekers geven aan dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS reeds uitgelegd hebben dat de broer van verzoekster sinds hun vlucht uit El Salvador hardhandig door bendeleden aangepakt werd omdat ze wilden weten waar verzoekers zich bevonden. Ter staving van deze verklaringen voegen verzoekers een psychologisch attest en een attest van de psychiater toe.

Verzoekers beklemtonen dat ze een risicoprofiel hebben, zoals eerder reeds uiteengezet, en dat in die omstandigheden hun verzoek om internationale bescherming met de grootste voorzichtigheid dient onderzocht te worden.

Vervolgens bespreken verzoekers de algemene veiligheidssituatie in El Salvador als volgt: *“Ten slotte ondersteunt algemene landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in El Salvador ook de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming.*

Zoals het CGVS zelf in zijn beslissing ook uiteenzet, is het geweld gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen immers wijdverspreid en is de veiligheidssituatie voor gewone burgers zeer

12

slecht. El Salvador is gekend als één van de gewelddadigste en gevaarlijkste landen ter wereld (stuk nr. 6, p. 7)

Zo zijn tussen 2014 en 2017 ongeveer 20.000 Salvadoranen vermoord, wat meer is gewelddadige doden zijn dan in verschillende landen waar een conflict woedt zoals Libya, Somalië en Oekraïne (stuk nr. 7).

Ook blijkt uit algemene informatie dat de bendeleden afpersing als voornaamste bron van inkomen gebruiken, en dat dit is een zeer verspreid gevaar, waar weinig burgers aan ontsnappen (stuk nr. 6, p. 9).

Deze objectieve elementen komen opnieuw verzoekers verklaringen en vluchtmotieven ondersteunen. Ook hier heeft het CGVS geen rekening mee gehouden.”

3.3. Aan hun verzoekschriften voegen verzoekers de volgende documenten toe:

- UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from El Salvador", maart 2016
- UNHCR, "Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs", maart 2010, pp. 16-17
- Bijkomende stukken omtrent de psychische toestand van de broer van de echtgenote van verzoeker;
- CEDOCA, COI Focus "Salvador Situation sécuritaire", 15.07.2019
- Algemene landeninformatie omtrent het bendege geweld in El Salvador:
 1. International Crisis Group, "Life under gang rule in El Salvador", 26.11.2018, <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/elsalvador/life-under-gang-rule-el-salvador>;
 2. Foreign Policy, "A Nation Held Hostage", 20.11.2019, <https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostage-photography/>;
 3. Reuters, "Deadly gang extortion rackets drive emigration from El Salvador", 16.05.2016, <https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostage-photography/>.

4. De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

5. De aanvullende nota

5.1. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in El Salvador bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020,
- de COI Focus *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, en
- de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

5.2. Verzoekers leggen een aanvullende nota neer. Deze nota bevat een attest van een psycholoog van 11 maart 2021 en een attest van een verpleegster van 15 maart 2021 om hun psychische toestand toe te lichten. Voorts stellen verzoekers dat ze reeds tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard hebben dat de ouders en broer van verzoekster na hun vlucht zijn moeten verhuizen door de bedreigingen van bendeleden. Verzoekster stelt in haar aanvullende nota dat haar moeder vijftien dagen voor het indienen van de aanvullende nota door de bende bedreigd werd. Ook kampt haar broer nog steeds met ernstige psychische problemen.

In een derde onderdeel van de aanvullende nota gaan verzoekers in op de situatie van terugkeerders. De situatie van terugkeerders bespreken ze op basis van het COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020.

In een laatste onderdeel van de aanvullende nota betogen verzoekers dat de verwerende partij hun situatie onvoldoende individueel beoordeeld heeft.

6. In beide bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers brengen elkeen een attest van een psycholoog bij van 11 maart 2021 waarin aangegeven wordt dat zowel verzoeker als verzoekster sinds 4 februari 2021 via telefoon in de aanwezigheid van een tolk Spaans een psychologische sessie gehad hebben. De verpleegster van het opvangcentrum verklaart op 15 maart 2021 dat verzoekster bij aankomst goedlachs en behulpzaam was, maar dat ze heden opgemerkt heeft dat verzoekster haar glimlach verloren heeft en ontmoedigd is over de komst. Ook hun zoontje is koleriek geworden. Dit gedrag vertoonde hij niet bij aankomst in het opvangcentrum. De inhoud van deze attesten laten geenszins toe om vast te stellen dat er in hoofde van verzoekers procedurele noden aanwezig zijn. Ter terechtzitting geven verzoekers aan dat ze deze stukken niet bijgebracht hebben omwille van het gehoor, maar om aan te tonen welke impact de bestreden beslissing op hun mentale welzijn heeft.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar El Salvador door bende 18 vermoord te worden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekers.

7.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering of afpersing), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

7.3. Ter staving van hun vluchtrelaas brengen verzoekers de volgende documenten bij: drie paspoorten, drie identiteitskaarten, de arbeidskaart van verzoeker, een rijbewijs op naam van verzoeker, drie geboorteakten, de huwelijksakte, een bevestiging van een politiebezoek op naam van verzoeker van 8 augustus 2019, de studentenkaart op naam van verzoekster, een ontslagbrief op naam van verzoeker van 13 augustus 2019, een factuur van de vliegtuigtickets, een attest van de psycholoog en van de psychiater omtrent de gezondheidssituatie van de broer van verzoekster, twee attesten van de psycholoog die betrekking hebben op verzoekers en twee attesten van een verpleegster die betrekking hebben op verzoekers. Op 24 juli 2020 ontving het CGVS van verzoekers' advocaat een e-mail met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster op het CGVS.

De identiteitskaarten, paspoorten, geboorteakten, het rijbewijs, de studentenkaart en huwelijksakte hebben betrekking op identiteitsgegevens en hun gezinssamenstelling, elementen die *in casu* niet betwist worden. De factuur van de vliegtuigtickets staat verzoekers' reisweg, doch dit element staat evenmin ter discussie.

De arbeidskaart van verzoeker staat zijn profiel als werknemer in de publieke sector, doch hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als werknemer in de publieke sector op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond.”*

Uit de ontslagbrief van augustus 2019 blijkt dat verzoeker van 7 augustus 2017 tot 14 juni 2019 tewerkgesteld was op de afdeling Onderscheidingstekens van het directoraat van de dienst intellectuele eigendom. In dit verband dient er vooreerst vastgesteld te worden dat de verklaringen van verzoeker omtrent de periode van haar tewerkstelling bij het Centro Nacional de Registro (CNR) niet overeenstemmen met de data opgenomen in de ontslagbrief. Verzoeker heeft eerst verklaard dat hij bij het CNR van 17 september 2017 tot 14 juni 2019 gewerkt heeft (notities persoonlijk onderhoud verzoeker (NPO verzoeker), p. 6). Vervolgens stelt verzoeker dat hij nog tijdens een opzegtermijn van 30 dagen gewerkt heeft waardoor hij recht had op een ontslagvergoeding. In dit verband verklaart verzoeker uitdrukkelijk dat hij zijn opzeggingstermijn van 30 dagen heeft uitgevoerd (NPO verzoeker, p. 10). Vervolgens verklaart verzoeker dat de ontslagbrief een dag na zijn laatste werkdag opgesteld werd, dewelke plaatsvond op 13 juni 2019 (NPO verzoeker, p. 11). Dit strookt dan niet met zijn eerdere verklaring dat hij werkte tot 14 juni 2019 (NPO verzoeker, p. 6) en het document dat verzoeker bijbrengt. Wanneer hij dan geconfronteerd wordt met deze verwarrende uitleg omtrent de opzegtermijn en de datum van het indienen van zijn ontslag, verklaart verzoeker dat hij op 13 juni 2019 een gesprek had met zijn baas en dat hij meedeelde dat hij niet langer het risico kon nemen om zich naar het werk te begeven. Ook gaf verzoeker aan dat hij niet de volledige 30 dagen van zijn opzegtermijn volbracht heeft (NPO verzoeker, p. 11). In navolging van de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met deze verklaring zijn eerdere verklaring waarin hij stelt dat hij zijn volledige opzegtermijn afwerkt heeft (NPO verzoeker, p. 10), tegensprekt. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Vervolgens wijzigt u nogmaals uw verklaring en zegt u dat u met uw baas overeenkwam dat u tien dagen minder mocht werken (CGVS 19/23280, p. 11). Daarna past u uw verklaring wederom aan door te stellen dat u uw laatste dag werkte op 13 juni 2019 en tien dagen voordien uw ontslag indiende (CGVS 19/23280, p. 11). Dit wil zeggen dat u geen tien, maar 20 dagen minder moest werken dan de gebruikelijke 30 dagen opzeg. Bijgevolg slaagt u er gedurende uw verklaringen niet in om eenduidige informatie te geven omtrent de opzegtermijn en uw ontslag bij het CNR. Ook wanneer u op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals de kans krijgt om duidelijkheid te scheppen, verklaart u dat u reeds nadat u aan de bushalte werd aangesproken door een bendelid – dit was op 27 mei 2019 – de beslissing nam om uw ontslag in te dienen (CGVS 19/23280, p. 20). Deze verklaring is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring dat u tien dagen voor 13 juni 2019 – dit is 3 juni 2019 – uw ontslag heeft ingediend.”* Daarenboven verklaart verzoekster, in tegenstelling tot verzoeker, dat verzoeker zijn ontslag mondeling indiende op 14 juni 2019 (notities persoonlijk onderhoud verzoekster [NPO verzoekster], p. 6, 13, 18 en 19). Gelet op het gegeven dat verzoekers verklaren dat ze door bende 18 geviseerd werden omwille van de tewerkstelling van verzoeker, kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij eenduidige verklaringen aflegt over de periode waarin hij bij het Centro Nacional de Registro tewerkgesteld was, zijn ontslagperiode en ontslagvergoeding. Verder kan er ook redelijkerwijze

verwacht worden dat de documenten die bijgebracht worden om zijn periode van tewerkstelling te staven overeenstemmen met de afgelegde verklaringen.

De brief van 8 augustus 2019 stelt dat verzoeker van 10 uur tot 11 uur 30 op het politiebureau aanwezig was, maar is voor het overige in algemene bewoording opgesteld waardoor het document geenszins voldoet ter staving van de voorgehouden vluchtmotieven. Daarenboven stelt de verklaring van de politie dat verzoeker alleenstaand is, doch blijkt dat verzoekers op 15 december 2014 gehuwd zijn.

Wat het attest van de psycholoog uit El Salvador dat volgens verzoekers betrekking heeft op de jongste broer van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

De psychologische attesten en de verklaring van de verpleegster van het opvangcentrum hebben betrekking op het psychisch welzijn van verzoekers. Op basis van de bijgebrachte documenten kan er geen verband gelegd worden dat de nood aan psychologische begeleiding en de verandering in de gemoedstoestand het gevolg zijn van de ervaringen opgelopen in El Salvador.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de verzoekers er niet in slagen om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat:

- verzoekers er niet in slagen om consistente verklaringen af te leggen omtrent het ontslag van verzoeker en vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van de verklaarde omstandigheden van dit ontslag en ondermijnt bijgevolg op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de bende 18. Nochtans vormde net de tewerkstelling van verzoeker bij CNR de oorzaak van de problemen met de bende 18 (vragenlijst CGVS verzoeker, punt 3.5 ; vragenlijst CGVS verzoekster, punt 3.5).

- verzoekers enerzijds verklaren dat ze moeite hadden om op 4 juni 2019 de renta van 200 dollar te betalen, doch anderzijds verklaart verzoekster dat ze gebruik hebben gemaakt van hun spaargeld om op 20 juni 2019 hun reis te financieren (NPO verzoekster, p. 19 en 20). De verklaringen van verzoekers dat ze het geld om de renta van 200 dollar op 4 juni 2019 beetje bij beetje bij mekaar verzameld hebben en er zelfs een sofa voor verkocht hebben, is niet verenigbaar met de verklaring van verzoekster dat ze spaargeld hadden.

- bepaalde relevante elementen in verzoekers' verklaringen omtrent de schietpartij van 9 augustus 2019 niet overeenkomen. Verzoekster verklaart dat zij na de schietpartij de politie belden die zeiden dat er binnen de vijf minuten een patrouille zou komen, maar nadat deze niet kwam opdagen werd na een half uur haar oom opgebeld (NPO verzoekster, p. 14 en 22). Verzoeker maakt daarentegen nergens melding van een telefoontje naar de politie (NPO verzoeker p. 12 en p. 18).

- het gedrag van verzoekers niet verenigbaar is met de ernst van hun verklaarde vrees. Enerzijds verklaren verzoekers dat verzoeker zijn ontslag ingediend heeft, dat verzoekster gestopt is met studeren en dat zij tussen de eerste renta op 4 juni 2019 en de tweede renta op 4 juli 2019 bijna niet meer naar buiten gingen (NPO verzoeker, p. 16; NPO verzoekster, p. 13 en 18). Anderzijds dient vastgesteld te worden dat verzoekers op 20 juni 2019 hun paspoorten aangevraagd hebben om met de familie van verzoekster op reis te kunnen gaan in augustus 2019 (NPO verzoeker, p. 8 en 9; NPO verzoekster, p. 11). Daarenboven heeft verzoeker pas op 4 augustus 2019 het bendelid op de hoogte van haar ontslag gebracht (NPO verzoeker, p.12 en 16). Verzoekster verklaart dat ze het geld voor deze reis reeds opzij gezet hadden en dat de reis ook al gepland was.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengen verzoekers geen concrete elementen noch dwingende

argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat het gegeven dat hij niet spontaan meegedeeld heeft dat zij op 9 augustus 2019 ook de politie gebeld hebben, een loutere spontane vergetelheid is. Voorts benadrukken verzoekers dat eenmaal de protection officer verzoeker hieraan herinnerd heeft, zijn verklaringen gelijklopend waren met de verklaringen van verzoekster. Een dergelijke schietpartij betreft een traumatische ervaring, zoals verzoekers in hun verzoekschriften zelf aangeven. Het gegeven dat het een traumatiserende ervaring was verschoont op generlei wijze het gegeven dat verzoeker niet spontaan aangegeven heeft dat ze in de eerste instantie na de schietpartij de politie hebben gecontacteerd om hulp te vragen. Het is slechts nadat de politie niet kwam opdagen dat verzoekster haar oom gecontacteerd heeft. De vraag om hulp en bescherming betreft net een kernelement van hun relaas.

In hun verzoekschriften stellen verzoekers dat er op het CGVS verwarring ontstaan is tussen verzoeker en de protection officer omtrent zijn ontslag en opzegtermijn bij het CNR. Het gegeven dat er verwarring zou ontstaan zijn, en dat verzoeker enerzijds getracht heeft om uiteen te zetten dat een opzegtermijn in principe 30 dagen bedraagt in El Salvador en anderzijds dat hij met zijn verantwoordelijke een kortere opzegtermijn onderhandeld heeft, vindt geen grondslag in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Wanneer de protection officer vraagt waarom verzoekers op 4 juni 2019 hun paspoort aangevraagd hebben, verklaart verzoeker dat ze een reis in de maand augustus planden met de familie van verzoekster en haar tante. Verzoeker stelt dat ze steeds naar Guatemala gingen, maar dachten dat het misschien fijn zou zijn om eens ergens anders te gaan. Daarom hebben ze een paspoort aangevraagd (NPO verzoeker, p.8). Verzoekster verklaart daarentegen dat ze sinds de geboorte van hun zoontje een paspoort nodig hadden om te reizen en dat ze in augustus op reis wilden gaan naar Guatemala, Honduras. Daarom hebben ze op 20 juni 2019 een paspoort aangevraagd (NPO verzoekster, p.10-11). Verzoeker geeft aan dat ze de reis nog niet gepland hadden (NPO verzoeker, p.8), terwijl verzoekster verklaart dat de reis reeds gepland was en dat ze het geld opzij gezet hadden (NPO verzoekster, p.20). Ook verzoekster verklaart dat hun leven tussen 4 juni en 4 juli heel moeilijk verliep (NPO verzoekster). In dit verband wijst de Raad erop dat enerzijds verzoekers verklaard hebben dat zij tussen de eerste en de tweede betaling heel de tijd thuis gebleven zijn, dat hun leven moeilijk verliep, dat verzoeker gestopt is met werken en verzoekster met studeren (NPO verzoeker, p.16), maar anderzijds geven verzoekers aan dat ze gedurende deze periode een reis met de familie planden waarvoor ze zelfs een visum aangevraagd hebben (NPO verzoeker, p.8, NPO verzoekster, p.19). Verzoekers' houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Dergelijk verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Daarenboven indien het slechts een reis van twee dagen betrof waarvoor verzoekers geld opzij gezet hadden volgens de verklaringen van verzoekster, kan dan ook niet ingezien worden waarom verzoekers dan goederen verkocht hebben om de renta te betalen, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing.

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten waardoor deze door de Raad in hun geheel worden overgenomen.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen over de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

De documenten die verzoekers hebben voorgelegd ter staving van hun beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad diens vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

7.5. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekers naar hun profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 waarnaar de verwerende partij verwijst: "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.*" (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekers. Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven verzoekers hiertoe in gebreke.

Bijgevolg maken zij evenmin aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en dat de familie van verzoekster omwille hiervan ook bedreigd wordt.

7.6. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 en de COI Focus "*Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*".

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als 'returnee'/terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Zoals reeds gesteld, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' beweerde problemen met bende 18. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat hun verblijf in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer ernstige problemen riskeren omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

7.7. Ten slotte verklaren verzoekers nog dat ze naar hier gekomen zijn om het leven van hun zoon te beschermen.

De Raad stelt vast dat zij deze vrees op geen enkele wijze concretiseren. Uit deze algemene veronderstellingen kan niet worden afgeleid dat hun zoon persoonlijk zou worden geviséerd door het geweld in El Salvador.

Immers blijkt vooreerst uit de beschikbare landeninformatie niet dat kinderen in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp is van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden kinderen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van kinderen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van kinderen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren. Niet alle kinderen die afkomstig zijn uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes.

Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft volgens de UNHCR-richtlijnen nog steeds afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken kind/meisje (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 35-36). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) kinderen vallen onder een potentieel risicoprofiel omwille van hun herkomst uit een gevaarlijke bendegecontroleerde wijk, volstaat dan ook niet om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekers worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hun kinderen persoonlijk omwille van hun profiel of omstandigheden dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Door louter te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie, blijven verzoekers hiertoe in gebreke. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij werden bedreigd door leden van bende 18. Zij maken ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer repercussies hoeven te vrezen. Voorts brengen verzoekers geen andere concrete elementen aan die er op wijzen dat hun zoon omwille van een specifiek profiel of omwille van specifieke omstandigheden als kind een bijzonder hoog risico loopt.

Wat betreft het algemeen geweld in El Salvador blijkt uit wat hierna wordt besproken, dat er *in casu* geen sprake is van willekeurig geweld, laat staan geweld dat dermate hoog dat een loutere aanwezigheid aldaar, en in hun kolonie specifiek, een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger met zich brengt.

7.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

7.10. De Raad ontwaart in de rechtsplegingsdossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

7.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 16 maart 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd.

8.3. Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van de Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle

partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8.4. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in de verzoekschriften aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS